

Sygn. akt V CNP 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi L.K. i W.K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Ś.

z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w B.

przeciwko L.K. i W.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. może zostać uznane orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami

rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjmuje się, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r., I BP 3/17, nie publ., z dnia 28 lutego 2017 r., I CNP 11/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CNP 22/16, nie publ., z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, nie publ.).

Zdaniem pozwanych zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 4 ust. 1, 1¹, 2, 4, 4¹, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. 2013, poz. 1222 ze zm., dalej: „u.s.m.”) oraz art. 382, art. 232 w zw. z art. 286 k.p.c. Zaakcentowali, że wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, nie sposób przyjąć, by powódka realizowała obowiązki prowadzenia odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencji i rozliczania przychodów i kosztów oraz ewidencji wpływów i wydatków funduszu remontowego oraz by różnicowała, w okresie objętym żądaniem pozwu, obowiązki osób posiadających różne tytuły prawne do lokali. Ponadto Sąd Okręgowy przyjmując, że powódka spełnia wymagania zakwestionowanych w skardze regulacji ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zawęził postępowanie dowodowe do pisemnej opinii biegłej, bez dopuszczenia dodatkowej opinii czy ustnych opinii uzupełniających oraz pozostałego materiału dowodowego i bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego.

Podniesione przez pozwanych w skardze zarzuty nie uzasadniają wniosku, że wykładnia i zastosowanie przez Sąd Okręgowy wskazanych przez nich przepisów było sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, by zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. W skardze powtórzono po raz kolejny tą samą argumentację, która była

przedstawiona w toku instancji i została przeanalizowana przez Sąd Okręgowy rozpoznający apelację. Sformułowane przez pozwanych zarzuty mają w istocie charakter polemiczny z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną faktyczną i prawną, opierają się na krytyce wniosków wyprowadzonych przez Sąd ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie dowodzą, by przez wydanie orzeczenia doszło do kwalifikowanego w wyżej przedstawionym znaczeniu naruszenia przepisów.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy jej rozpoznawaniu jest związany ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 424¹² w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c.), czego nie respektują pozwani, zarzucając naruszenie art. 382, art. 232 w zw. z art. 286 k.p.c. i oparcie ustaleń faktycznych na opinii biegłej z zakresu rachunkowości i finansów, która w ich ocenie jest niepełna i wątpliwa, co winno skutkować uzupełnieniem zebranego materiału dowodowego w szczególności poprzez dopuszczenie dodatkowej opinii. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że możliwość zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Potrzeby tej nie uzasadnia samo niezadowolenie strony ze sporządzonej opinii (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., III UK 41/16, nie publ. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., III CSK 35/16, nie publ.). Skarżący w apelacji nie domagali się uzupełnienia materiału dowodowego, a przewidziane w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienie Sądu dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2016r., II CSK 131/15, nie publ.).

W motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy odniósł się do kwestii zasadności obciążenia pozwanych – w kontekście art. 4 ust. 4¹ i art. 6 u.s.m. - opłatami w wysokości dochodzonej przez powódkę, dzieląc ustalenia faktyczne i szczegółowe rozważania Sądu Rejonowego. Zarzuty naruszenia prawa materialnego są sprzeczne z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, z których wynika, że powódka w okresie objętym żądaniem pozwu prowadziła odrębnie dla każdej

nieruchomości ewidencję i rozliczenie przychodów i kosztów o których mowa w art. 4 ust. 1 - 2 i 4 u.s.m. oraz ewidencję wpływów i wydatków funduszu remontowego i respektowała wymogi art. 6 ust. 1 u.s.m. Ponadto przyjęła zasady dotyczące ustalania opłat w powiązaniu z kategorią użytkowania lokali, a w okresie od 1 września 2013 r. różnicowała obowiązki płatnicze osób posiadających różne tytuły prawne do lokali. Natomiast w takim zakresie w jakim Sąd stwierdził niepełną realizację tej zasady w okresie od 1 kwietnia do 31 sierpnia 2013 r., dokonał stosownej korekty obciążeń pozwanych. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie służy do ponownego rozpoznania sprawy co do istoty z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego w niej materiału dowodowego do czego w motywach skargi zmierzają skarżący. Ponadto pozew obejmował jedynie rozliczenie stron za okres od kwietnia do października 2013 r., a podstawowym elementem opłat były naliczane indywidualnie stawki za dostawę wody, ciepła, wywóz śmieci oraz opłata na fundusz remontowy, których pozwani w istocie nie kwestionowali, a których nie byli w stanie pokryć ich wpłaty kształtujące się poza jednym miesiącem na poziomie 10 zł. Czyni to wysokość ich szkody mającej być efektem wyroku niezgodnego z prawem wątpliwą.

Z przytoczonych względów odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).